

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 868/2019
26.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Митића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 450/17 од 03.09.2018. године и Вишег суда у Врању Кж1 30/19 од 26.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 26.09.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 450/17 од 03.09.2018. године и Вишег суда у Врању Кж1 30/19 од 26.03.2019. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К 450/17 од 03.09.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања од једне године не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан да суду плати на име судског паушала и трошкова кривичног поступка износе од по 3.000,00 динара, као и да Основном јавном тужилаштву у Врању плати износ од 20.331,00 динара на име трошкова поступка, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 30/19 од 26.03.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Митић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд, усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати Основном суду у Бујановцу на поновно суђење или да исте пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити да је извршио предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву истиче да је вештачење вештака медицинске струке др Љубише Стојиљковића, обављено на основу увида у медицинску документацију оштећене ББ, која се налази у Општој болници у Врању без писане сагласности оштећене и захтева суда, што је у супротности са одредбама члана 21. и члана 22. Закона о правима пацијената, па је следствено изнетом, према ставу браниоца, наведена документација прибављена на незаконит начин, те да је самим тим налаз и мишљење вештака медицинске струке незаконит доказ на коме се пресуда према одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 21. став 1. Закона о правима пацијената је прописано да подаци о здравственом стању, односно подаци из медицинске документације, спадају у податке о личности и представљају нарочито осетљиве податке о личности пацијента, у складу са законом.

Одредбом члана 22. Закона о правима пацијената, прописано је да дужности чувања података из члана 21. став 1. тог закона, надлежни здравствени радници, односно здравствени сарадници, као и друга лица запослена код послодавца из члана 21. став 2. тог закона, могу бити ослобођени само на основу писаног пристанка пацијента, односно његовог законског заступника, или на основу одлуке суда.

Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају приликом вештачења од стране вештака медицинске струке др Љубише Стојиљковића, по наредби Основног јавног тужиоца у Врању формално поступљено супротно одредби члана 21. став 1. Закона о правима пацијената, јер је током вештачења коришћена медицинска документација – подаци о здравственом стању оштећене ББ из Опште болнице у Врању, што није било могуће учинити без писаног пристанка оштећене или без одлуке суда у смислу члана 22. став 1. Закона о правима пацијената.

Међутим, увид у наведену медицинску документацију извршен је у вези са вођењем кривичног поступка у којем је ББ имала својство оштећене, тако да је

обављање наведеног вештачења било у циљу заштите њених интереса у предметном поступку и утврђивања чињеница које се тичу врсте, тежине и механизма настанка телесних повреда које је она задобила приликом предметне саобраћајне незгоде, због чега се сматра да је постојао „пристанак пацијента“, иако оштећена формално није дала сагласност да вештак користи податке из наведене медицинске документације.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да медицинска документација и налаз и мишљење вештака медицинске струке ни сами по себи нити по начину прибављања нису у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку, тако да не представљају незаконите доказе који, у смислу члана 84. ЗКП, не могу бити коришћени у кривичном поступку.

Стога је Врховни касациони суд наводе захтева браниоца окривљеног АА којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оценио као неосноване.

У захтеву за заштиту законитости бранилац указује да у радњама окривљеног нема кривичног дела из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је оглашен кривим правноснажном пресудом, са образложењем да одредба члана 47. став 4. ЗОБС-а на путевима коју је према изреци првостепене пресуде повредио окривљени говори о томе да је возач који скреће улево дужан да пропусти возило које му долази из супротног смера и задржава правац кретања или скреће удесно, а да је окривљеном возило са којим је имао саобраћајну незгоду долазило са леве стране, а не из супротног правца, због чега се поставља питање да ли у радњама окривљеног има елемената предметног кривичног дела у ситуацији када нема доказа да је поступио супротно одредби члана 47. став 4. ЗОБС-а на путевима.

По оцени овога суда, бранилац окривљеног изнетим наводима захтева у суштини износи своје чињеничне закључке и из таквих чињеничних закључака даје сопствену верзију критичног догађаја, чиме оспорава оцену изведених доказа и чињенично стање утврђено у побијаним правноснажним пресудама.

Поред тога, бранилац у захтеву наводи и то да је у жалби изјављеној против првостепене пресуде ставио захтев да он и окривљени буду позвани на седницу већа приликом одлучивања о жалби, али да другостепени суд овај захтев није уважио, надајући у вези са тим било какво образложење, којим наводима се указује на повреду закона из члана 447. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, нити због повреде закона из члана 447. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић